

Aleksandra, ruska carinja.

Ruski car Nikolaj II.

„Pozdravite mi ga! Dobra prijatelja sva; na Dunaju sva bila skupaj v državnem zboru. Jaz sem državni poslanec Perič. A kam greste?“

„Dalje po Dalmaciji in v Črno goro.“

„Lepa pot! Pa potujte srečno!“

Popoldne sem pripovedoval o tem srečanju gospodu nadzorniku Zavادلu, bivšemu svojemu profesorju slovenščine v Celju. Ugajalo mu je posebno, da me je vprašal gospod kanonik, če sem Hrvat. — „Ali ste Hrvat? Ta pa je res lepa!“ je ponavljal parkrat in se smejal od srca. Spominjal sem se njegovega smeha v šoli, ko nam je pripovedoval o dveh slovenskih dijakih na Dunaju.

„Stara hiša“ — nam je pripovedoval, ko je hotel osmešiti kak neprimeren izraz v nalogah ali v govoru — „stara hiša“ si je izposodil od neumnega bruca denarja z zagotovitvijo, da mu ga vrne gotovo v treh tednih. Minili so trije tedni, a stara hiša ni vrnil ničesar. Trije tedni so se podvojili in

potrojili. Stara hiša je pač pridno krokal po Dunaju — študiral ni, ker je bil že prestar ali pa je študiral le „v prostih urah“ — denarja pa ni vrnil. Bruc je čakal s težkim srcem, a še težje mu je bilo ob misli, da bo moral staro hišo opominjati. Nekoč se srečata slučajno ob cerkvi sv. Štefana. Bruc zbere ves pogum in res opomni staro hišo s ponižnimi besedami na dolg, ter pristavi kakor v opravičenje: „Glejte, gospod, tako sem zidal na Vas, a Vi ste varali moje upanje!“ A stara hiša meni mirno: „Zidajte, gospod rojak, zidajte tako visoko, kakor sv. Štefana stolp, a ne prizidate gotovo nikoli nič.“

Prvikrat smo se smejali od srca tej povestici sami, pozneje pa — vsaj jaz — smehu gospoda profesorja. Tako izredno mi je ugajal vedno ta smeh, in ko se je smejal gospod nadzornik onemu originalnemu predstavljanju ob luki, sem se ga spominjal zopet in se nehote tudi zopet nasmehljaj . . .

(Dalje.)